

CHƯƠNG NĂM MƯƠI NĂM

THiếu niên thần bí

Châu Lệ Nhi cố giữ thần tình tự nhiên, bình thản nghe Cơ Linh Phong nói, nhưng khi Cơ Linh Phong bước ra khỏi phòng rồi còn lại một mình với Du Bội Ngọc, sự tự nhiên vụt tan biến, đôi tay tuy còn trong tay Du Bội Ngọc hoá ra thừa thãi quá, nàng không biết bấu vào đâu, đặt nơi đâu.

Du Bội Ngọc an tường ôn nhu quá, nàng khó suy đoán nổi tâm trạng của chàng, vui hay buồn, mừng hay giận.

Thực ra, nàng làm sao biết được một cơn bão đang lồng lộn trong tâm tư chàng?

Và chàng đang tìm một lối thoát qua một thái độ thích đáng!

Chàng phải nói gì, chàng phải đối xử làm sao để đôi bên không ngỡ ngàng lâu sau sự gán ép vội vàng của Cơ Linh Phong?

Chàng cố tránh gây khích động nơi nàng trong lúc này.

Vì chàng hiểu, thiếu nữ trong lứa tuổi dậy thì, cũng không tránh khỏi cơn giao động mạnh, cơn chuyển mình, rời giai đoạn cũ, bước sang giai đoạn mới, tình tự xáo trộn, bất ổn định, để quan trọng hoá bất cứ vấn đề gì, và cứ cái va chạm nhỏ nào đều làm thương hại tinh thần các nàng như thường

Hà hướng Châu Lệ Nhi vốn tính nhạy cảm, quật cường, tự ái của nàng rất nặng, nên bất cứ việc gì, thì hậu quả của bất mãn đó phải quan trọng lắm, dù là một việc nhỏ.

Du Bội Ngọc không thể thừa nhận nàng là vợ được, đó là cái chắc.

Bởi, bỏ ra sự chênh lệch về tuổi tác, cứ kể về mặt cảm tình, thì dù sao Du Bội Ngọc vẫn không quên được Lâm Diêu Bình

Châu Lệ Nhi đâu thể thay thế Lâm Diêu Bình

Nhưng, chàng phải giải quyết sự tình sao cho ổn thoả...

Cả hai đối diện nhau, xong không ai nhìn mặt ai. Không ai hiểu được ai đang nghĩ gì

Vừa lúc đó Cơ Linh Phong trở lại.

Nàng đổi đèn lên, đổi tất cả bao nhiêu ngọn đèn. Ánh đèn chiếu sáng, soi rõ gương mặt đỏ bừng vì thẹn của Châu Lệ Nhi.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Bọn nào đến đó hờ cô nương?

Cơ Linh Phong lắc đầu :

- Ta có đi ra đó xem đâu mà biết?

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Tại Sao?

Cơ Linh Phong mỉm cười :

- Tại vì ta biết mục đích của họ, họ đến đây làm gì, ta biết được rồi, cần gì gặp họ nữa?

Không đợi Du Bội Ngọc hỏi, nàng tiếp :

- Họ ước hẹn với bằng hữu gặp nhau tại đây. Khách giang hồ lấy kỹ viện, làm nơi hẹn hò, chẳng phải là một sự lạ.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Đã thế, họ cần gì phải dấu hành tung?

Cơ Linh Phong mỉm miệng điểm nữa nụ cười:

- Có lẽ họ sắp làm một việc gì không chánh đáng lắm, sợ thiên hạ biết, nên phải lộ vẻ bí mật như vậy! những sự định như thế thường xảy ra trên giang hồ, nếu không quan hệ đến mình, thì mình can thiệp làm gì?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Tại hạ muốn trông qua ba người đó như thế nào?

Cơ Linh Phong cười nhẹ :

- Người cũng thích gánh vác việc đời nữa sao? Bao nhiêu rắc rối xảy đến cho người chưa đủ sao?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Bởi tại hạ gặp quá nhiều rắc rối, thì có thêm một vài rắc rối nữa cũng chẳng sao. Hà huống, tại hạ muốn gặp bọn có hành tung bí mật, bởi chính những kẻ đó có liên quan nhất đối với lão họ Du!

Cơ Linh Phong chớp mắt:

- Người muốn trông thấy họ, cũng được. Song, đã có Hương Hương ở bên cạnh họ, ta dám bảo đảm là Hương Hương sẽ khám phá lai lịch của họ dễ dàng!

Vừa lúc đó Hương Hương trở lại

Cơ Linh Phong hỏi :

- Còn ba người đó?

Hương Hương đáp :

- Họ ở tại tiền sảnh

Cơ Linh Phong cau mày :

- Sao người không ở đó, tiếp họ?

Hương Hương lắc đầu :

- Có ở đó cũng vô ích! Cả ba như những khúc gỗ, tôi cười duyên với họ, họ như không trông thấy, tôi nói như rót mật vào tai, họ không nghe chừng như họ không xem tôi là một nữ nhân, chẳng có gì hấp dẫn cả. Tôi muốn chạy đi ngay soi mình vào gương, xem đã biến đổi như thế nào già bao nhiêu, xấu đến đâu mà họ chán chê quá vậy.

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Hay là một bọn điếc?

Hương Hương bật cười hắc hắc:

- Điếc làm sao được? Trái lại họ thích tai hơn ai hết! Chính cái lão già cứ nghiêng đầu lắng nghe mỗi khi có tiếng chân người vang bên ngoài.

Du Bội Ngọc trố mắt:

- Một lão già? Lão ấy có hình dáng ra sao?

Hương Hương tả :

- Tuổi độ sau bảy mươi, râu tóc bạc trắng, nhưng khí phách lại phi phàm chừng như là một tay lăm bạc tiền, lăm quyền thế.

Nàng mỉm cười tiếp:

- Cái thứ già mà vào kỹ viện, nơi đây tôi từng tiếp hằng trăm, hằng ngàn rồi, nhưng lão này rất quái dị, chẳng mấy may giống những lão đã vào đây?

Du Bội Ngọc hỏi :

- Khác như thế nào?

Hương Hương giải thích :

- Người càng già, vào kỹ viện, càng làm nhiều trò khỉ, chịu không nổi, nhưng lão này vào đấy cứ lằm lằm lý lý, như sắp sửa choảng nhau, trông ngán quá!

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Cô nương nghe khẩu âm của lão, đoán là người thuộc địa phương nào?

Hương Hương lắc đầu:

- Lão có mở miệng đâu mà nghe khẩu âm? Chỉ có gã cụt một tay, thỉnh thoảng nói một câu, khẩu âm gã này dường tượng thuộc địa phương Giang Nam!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Hình dáng người cụt tay ra sao?

Hương Hương tiếp :

- Tuổi không nhỏ lắm, ngoài cánh tay cụt, y có gương mặt cực kỳ quái dị, một gương mặt có hơn ngàn vết sẹo, chỗ nào không sẹo là đặt những nốt ruồi, không nốt ruồi thì nổi rỗ. Không ai cho đó là một gương mặt người nổi.

Du Bội Ngọc biến sắc mặt. Trầm ngâm một lúc lâu, lại hỏi :

- Còn người nữa hả?

Hương Hương thốt :

- Hắn có vẻ dễ trông hơn cả, có đều ốm tong teo, chừng như từ lâu rồi, hắn không ăn, không uống. Đôi mắt thì nặng mí, mở cách nào cũng không rộng nổi!

Du Bội Ngọc suy tư một lúc nữa :

- Bọn này kể ra cũng đáng nhìn qua lắm!

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Phàm là một kỹ viện, thì có đủ hạng người tìm đến, kể cả bọn quái dị nhất!

Huống chi, lại là một kỹ viện do Hồ lão lão khai thác?

Trong khi Du Bội Ngọc, Hương Hương, Cơ Linh Phong nói chuyện với nhau. Châu Lệ Nhi nhìn những lỗ khoét kín đáo nơi tường, được nguy trang bằng những hạt châu, đục có, trong có.

Hương Hương nhìn nàng, mỉm cười hỏi :

- Cô nương có biết chỗ diệu dụng của những lỗ đó chăng?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Biết làm sao được?

Hương Hương giải thích :

- Sáng kiến của Hồ lão lão đấy! Bà ta già rồi, già thì phải bất lực, dù có chồng cũng như không chồng. Nhưng lửa tình thì luôn bốc cháy, bà ta chịu không nổi. Không làm được gì, thì bà ta nhìn đó là niềm thích thú của bà ta. Cho nên bà cho đục những lỗ đó nhìn bọn tôi hành lạc với khách càng thô bạo hung tợn, bà ta càng thích thú. Có lúc bà gọi Từ Nhược Vũ đến xem, bà xuất thần mà xem....

Cơ Linh Phong cau mày:

- Thôi chứ, Hương Hương! Đủ rồi! Người sợ diễn tả không rõ lắm sao mà phải gán đi gán lại mãi?

Châu Lệ Nhi then đỏ mặt, bất giác nhìn sang Du Bội Ngọc

Chàng nhìn lảng sang nơi khác.

Hương Hương cảm hờn :

- Bà ta mở kỹ viện, dùng bọn tôi như những con thú, bày trò dâm ô cho bà nhìn, có như thế ý dục của bà mới thoả mãn! Chẳng rõ, lúc nhỏ bà hành lạc bao nhiêu lần mỗi ngày! Bà đúng là một kẻ vừa hung ác vừa dâm dật, dâm kinh khủng, dâm đến điên người.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nhưng bà ta đã chết rồi! Con người hung ác, dâm dật, chết là thiện lương, chết là thủy mị, thanh khiết, chẳng bao giờ hại ai nữa, cô nương mắng bà ta làm chi?

X

Thời gian vào thu rồi, không khí trong phòng vẫn oi bức như hạ.

Ba người khách lạ ngồi đó một lúc, mồ hôi đổ ra ướt mình, cả gã ốm yếu cũng đổ mồ hôi như thường.

Tại gian phòng của Hương Hương, ai ai cũng nghe nóng nực, riêng Du Bội Ngọc thì chẳng cần gì không khí oi bức, chàng cũng xuất mồ hôi như thường, nhưng lại là mồ hôi lạnh.

Bởi qua sự mô tả của Hương Hương, chàng đón ngay lão già đó, chính là Đường Vô Song, còn người cụt tay có gương mặt quái dị, nói tiếng giang nam chính là Vương Vũ Lâu.

Từ ngày bị Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ám toán bằng đại pháp Thi Ma Huyết Sát tại khách sạn, mãi đến nay mới xuất hiện trên giang hồ.

Gương mặt của Vương Vũ Lâu hoàn toàn biến đổi.

Qua các lỗ do Hồ lão lão cho khoét nơi tường bọn Du Bội Ngọc nhìn ba người khách thấy rất rõ.

Wương Vũ Lâu bốc bùng sát khí nơi mặt, chừng như đối với tất cả người đời, ăn nuôi dưỡng một niềm oán độc trầm trọng.

Đường Vô Song tỏ rõ oai khí một bậc tông chủ, bất quá thần sắc có phần nào khẩn trương, hai tay luôn luôn xoay xoay chung trà trên mặt bàn, tư lự nặng.

Còn người thứ ba, đưa lưng về phía Du Bội Ngọc, chàng không nhận rõ thần thái y như thế nào. Bất quá chàng nhận thấy đôi vai y rộng, chiếc lưng nhỏ vậy thôi.

Chàng áp tai vào lỗ trống lắng nghe câu chuyện của họ.

Bên ngoài lúc đó, có tiếng chân người vang lên.

Đường Vô Song lập tức đứng lên, lão đứng, hai bàn tay cầm luôn chiếc chén trà, mấy ngón tay lỏng ra, chén trà rơi xuống kêu soảng một tiếng, vỡ tan tành.

Wương Vũ Lâu trừng mắt nhìn lão, tuy cả hai không nói với nhau tiếng nào, Du Bội Ngọc cũng hiểu đó là Đường Vô Song giả, bởi lão là con người giả nên Vương Vũ Lâu mới dám có thái độ đó.

Hơn nữa, Đường Vô Song là người nổi danh nhờ ám khí, tất đôi tay phải trầm ổn, lão có bàn tay khéo léo đến độ chạm vào hạt gạo hơn mười chữ, bàn tay đó làm sao không cầm vững một chén trà, để cho nó rơi xuống nền?

Nếu không là người giả, sao lại vụng thế?

Và nhận ra chỗ hở đó của Đường Vô Song. Vương Vũ Lâu phải tức uất, trừng mắt cảnh cáo lão dè dặt hơn.

Du Phóng Hạc có thể tạo một Đường Vô Song rất giống ở mọi điểm, trừ hai bàn tay khéo léo.

Du Bội Ngọc chớp chớp ánh mắt sang ngồi.

X

Nhưng tiếng chân người bên ngoài, chỉ là của Hương Hương và mấy tên nhân công mang thức ăn vào

Đường Vô Song thở phào, từ từ ngồi xuống.

Hương Hương luôn nở nụ cười có thể hấp dẫn cả gỗ đá. Cái duyên dáng của nàng, cái ma lực của nàng, còn trên Ngân Hoa Nương mấy bậc!

Rất tiếc, Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu lại không nhìn nàng.

Nàng chỉ bảo bọn kia bày xong thức ăn trên mặt bàn rồi cùng nhau cầm bình rót rượu

Nàng làm đủ mọi vẻ khích động khách, song Vương Vũ Lâu và Đường Vô Song vẫn không lưu ý

Nhưng Hương Hương không thất vọng, không chịu bại cuộc, bật cười trong trẻo, thốt :

- Tam vị thử nếm rượu của tôi xem! Rượu này chẳng phải bất cứ hạng khách nào cũng được đãi đấy! Hôm nay, đặc biệt mang ra cho quý vị dùng, tôi có ý trọng các vị là bậc anh hùng trong thiên hạ. Đối với hạng khách như quý vị.

Đường Vô Song trừng mắt, cao giọng chặn lời nàng :

- Sao người biết bọn ta là anh hùng? Ai nói với người như vậy?

Hương Hương đảo khoé thu ba cười duyên :

- Đợi gì phải có người nói, tôi muốn biết! Tôi chỉ nhìn qua khí thái các vị! Nếu chẳng phải những nhân vật thành danh trên giang hồ, thì làm gì có khí thái như các vị!

Đường Vô Song hừ một tiếng :

- Bọn ta là khách thương, người xét lầm đấy!

Hương Hương mỉm cười :

- Giả các vị là thương gia, thì hẳn các vị phải giàu có nhất nhì trong nước!

Một tiếng cốc vang lên.

Wong Vũ Lâu dẫn mạnh một đỉnh vàng lên mặt bàn, hỏi:

- Người muốn vật này chẳng?

Vọng Hoa Lâu là nơi vàng chôn bạc giấu, nơi khách bốn phương hàng ngày mang bạc, mang vàng đến đổ vào kho tàng, song chẳng có ai mang đến một đỉnh vàng vừa to vừa vàng rực như đỉnh vàng này.

Hương Hương cúi đầu cắn môi, điểm phốt một nụ cười nơi khoé, dịu giọng :

- Quý khách muốn tôi...

Vương Vũ Lâu lạnh lùng:

- Ta chỉ muốn người bước ra, khỏi nơi đây! Cầm lấy đỉnh vàng này mà đi, đừng bao giờ trở vào nữa, nếu ta không gọi.

Châu Lệ Nhi nghĩ, chắc chắn là Hương Hương không còn cười được nữa.

Nhưng nàng vẫn cười được như thường, mà lại cười trong trẻo hơn trước, tươi hơn trước :

- Nếu vậy, tôi xin đa tạ các vị!

Nàng cầm ngay đỉnh bạc rồi bước ra

Người đưa lưng về phía Du Bội Ngọc vụt cất tiếng :

- Hãy khoan!

Hương Hương dừng chân, quay mặt lại, cười nhẹ :

- Quý khách có điều chi dạy bảo?

Người đó xoay bàn tay. Nơi bàn tay, có viên châu. Châu rất đẹp, rất trong, có giá trị trên hẳn đỉnh vàng

Mọi người đều nhìn hạt châu, song Du Bội Ngọc lại nhìn tay người đó.

Tay không thô, ngón rất dài, rất sạch, dù cầm cương ngựa suốt lộ trình dài, bàn tay không phồng, không ửng đỏ, không chai

Bàn tay đó phải có công lực phi phàm, ổn định phi phàm hạt châu nằm trên đầu ngón đưa cao ai ai cũng thấy rõ!

Du Bội Ngọc tự hỏi. Chân và tay cái nào đẹp hơn cái nào!

Hương Hương hồi hộp thấy rõ :

- Từ lâu tôi chưa từng trông thấy một hạt châu quý như thế! Xin quý khách cho tôi sờ đến một chút!

Người đó cao giọng :

- Hà tất xin phép sờ? Nếu người thích ta cho luôn!

Giọng nói của người đó đúng là một giọng trẻ, bất quá có phần uể oải như nhọc mệt, vất vả.

Hương Hương gặng hỏi:

- Quý khách thừa hiểu là bất cứ một nữ nhân nào cũng thích châu ngọc, sao lại còn hỏi ?

Người đó mỉm cười :

- Hỏi để đặt điều kiện!

Hương Hương hỏi tiếp :

- Điều kiện như thế nào?

Người đó điềm nhiên :

- Ở lại đây hầu rượu ta.

Hương Hương lộ vẻ kinh dị.

Nàng nhìn sang Đường Vô Song, Vương Vũ Lâu. Cả hai lộ vẻ khó khăn, song không phản đối.

Du Bội Ngọc còn kinh dị hơn Hương Hương mấy phần.

Theo thỉnh âm, Du Bội Ngọc ước đoán người đó, là một thiếu niên. Nhưng thiếu niên đó là ai? Tại sao cố ý chống đối Vương Vũ Lâu?

Vương Vũ Lâu dám giận nhưng không dám nói, chẳng lẽ Vương Vũ Lâu sợ thiếu niên?

Họ cùng chung một lộ trình, hiển nhiên họ cấu kết với nhau để làm một việc gì đó, như vậy, thiếu niên hẳn là thuộc hạ của Du Phóng Hạc

Đã cùng cấu kết nhau trong một dự mưu, một hành động tại sao thiếu niên lại chống đối Vương Vũ Lâu?

Tại sao họ Vương lại sợ hắn?

Du Bội Ngọc thừa hiểu, địa vị của Vương Vũ Lâu chẳng phải thấp kém, mà cái gan của y cũng lỳ có hạng lắm!

X

Hương Hương lưu lại trong phòng.

Nàng ngồi ngay trên gối thiếu niên, nàng còn ngã mình vào ngực thiếu niên.

Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu nhìn thoáng qua nàng rồi hướng mắt về nơi khác ngay.

Thiếu niên cười nói :

- Giả quân tử ! Giả quân tử! Thế gian này sở dĩ ô trọc là vì có quá nhiều giả quân tử!

Hắn ôm ngang hông Hương Hương, cười tiếp :

- Ta và ngươi đều là tiểu nhân, bởi là tiểu nhân nên hưởng nhiều khoái lạc, nhiều vô cùng! Có đúng vậy không?

Hương Hương cười khúc khít :

- Chẳng những khoái lạc, mà còn là những kẻ đáng yêu nữa chứ!

Thiếu niên cười vang :

- Hay! Nói nghe hay quá! Ta phải mừng ngươi ba chén!

Hắn uống đúng ba chén.

Hắn uống xong lại ca một đoạn, trong bài Trương Tiến Tửu của Lý Thái Bạch :

- Được toại ý, là cứ hưởng, hưởng tận vui, đừng để chén không vọng về ánh trăng, đêm nay là đêm đẹp, phải uống! Uống?

Hắn gọi băng quơ :

- Cứ đến! Đến cùng ta chúc chén! Ta mời !

Hắn mời ai ? Hắn gọi ai, nếu không là Đường Vô Song, Vương Vũ Lâu!

Cả hai cau mày, phải uống với hắn mỗi người ba chén cả hai khó khăn thấy rõ, uống chén rượu như uống thuốc đắng.

Thiếu niên rót đầy chén rượu, uống cạn chén, cứ rót, cứ uống, không ngừng. Uống một lúc, lại ăn chừng như thiếu thức ăn, hắn cắn chóp mũi của Hương Hương, nghiêng nghiêng nhẹ !

Nhột nhột, Hương Hương cười đến rung chuyển toàn thân, kêu lên oai oái.

Thiếu niên hỏi :

- Đau?

Hương Hương dụi mặt vào ngực hắn đáp :

- Không đau !

Thiếu niên cười ha hả:

- Ta tặng ngươi một hạt châu, trị giá ngàn vàng, ta có quyền cắn ngươi, bốn phân ngươi phải nói không đau! Như vậy là hợp lý! Cá nhân nào cũng có giá, bất quá cao thấp bất đồng thôi!

Hương Hương hỏi :

- Như quý khách trị giá bao nhiêu?

Thiếu niên hừ một tiếng :

- Ngươi muốn mua ta?

Hương Hương gật đầu :

- Phải! Để tàng trữ như một báu vật!

Thiếu niên bật cười cuồng dại :

- Rất tiếc, ta trị giá cao quá! Giá như mỗi ngày mỗi phát tài to, to như hôm nay, luôn luôn như vậy trong năm mươi năm, luôn luôn dành nguyên vẹn, không sút mẻ, may ra có hy vọng mua được ta!

Hương Hương cười hắc hắc :

- Đến lúc mua được quý khách rồi, tôi lại thành ra một lão bà!

Thiếu niên điềm nhiên :

- Già thì đã sao? Chỉ cần có nhiều tiền thôi!

Châu Lệ Nhi buột miệng thốt :

- Thiếu niên này phải kết làm huynh đệ với Từ Nhược Vũ mới đúng!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Hắn đã tự cho mình là tiểu nhân, chân tiểu nhân thì hắn có nói gì, chẳng ai bắt bẻ được!

Thiếu niên lại uống ba chén rượu nữa, rồi vỗ bàn bồm bộp, cười thốt:

- Hiện tại, tuy người chưa mua nổi ta, nhưng ta cũng tự bán cho người. Ta mua người, người mua ta, kết quả như nhau, người thấy chưa?

Hắn đứng lên, kéo Hương Hương đứng theo, lẩm nhẩm :

- Ta nay buồn ngủ quá! Mình đi ngủ nhé!

Hắn chập choạng bước, lôi Hương Hương theo, cả hai cùng vào bên trong gian phòng.

Hương Hương không ngừng cười, nàng quẹt chân ngang qua, đóng cánh cửa lại.

Một lúc sau thiếu niên ngâm nga :

- Say, nằm trên gối mỹ nhân, tỉnh nắm cái quyền sát nhân, không cần có ngọc liên thành, chỉ cần có kiếm giết người nhanh!

Giọng nói nhỏ dần, rồi tắt hẳn.

Gian phòng trở nên trầm tịch như cảnh chết.

Bọn Châu Lệ Nhi chẳng dám thì thầm nói chuyện với nhau nữa.

Một lúc lâu, Đường Vô Song lắc đầu thở dài:

- Thật tại hạ chẳng hiểu tại sao, mình chủ lại cho con người như vậy đi theo chúng ta!

Vương Vũ Lâu trầm giọng :

- Minh chủ phân phó, hắn phải có đạo lý!

Đường Vô Song cau mày :

- Hắn là ai chứ ? Cát hạ có biết chăng?

Vương Vũ Lâu lắc đầu:

- Tại hạ không được rõ lắm! Chỉ biết là mình chủ tín nhiệm hắn vô cùng, mình chủ còn dặn vô luận hắn có làm việc gì, chúng ta phải tuân theo hắn!

Đường Vô Song thở dài :

- Nhưng ngay trong giờ phút này, hắn còn vui say như vậy, không chú ý đến việc gì cả! Đã thế còn đòi nằm với gái. Làm sao tin cậy một con người như hắn chứ!

Vương Vũ Lâu trầm ngâm một lúc, rồi lạnh lùng lại. Câu nói đầu tiên :

- Minh chủ đã phân phó, hắn có đạo lý!

Bây giờ Du Bội Ngọc mới biết cả Đường Vô Song lẫn Vương Vũ Lâu cũng không biết lai lịch thiếu niên thần bí!

Thiếu niên , lúc vào nhà, ngồi xuống, đến lúc cùng đi với Hương Hương không hề quay mặt lại, thành ra Du Bội Ngọc không thể trông rõ, để nhận ra hắn là ai!

Bất quá chàng ước độ gương mặt thiếu niên thanh tú, qua đôi bàn tay đẹp, và y có phần nào mệt nhọc, uể oải vậy thôi.

Chàng nghĩ thiếu niên này phải là một người hoàn toàn xa lạ đối với chàng và bình sanh, chàng chưa hề gặp lần nào.

X

Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu, không hề uống tiếp một giọt rượu, cả hai cũng không cầm đũa, họ khấn trương vô cùng, càng phút càng khấn trương hơn.

Đường Vô Song bất cười khan :

- Tại hạ hy vọng người ấy đến gấp, chúng ta ở đây, lo làm công việc của chúng ta, còn hắn, để mặc hắn trong đó, hưởng thọ lạc thú? Rồi khi về hắn sẽ đối đáp với mình chủ thế nào cho biết?

Wương Vũ Lâu trừng mắt nhìn lão :

- Cát hạ nói thế không sợ bại lộ chân tướng à?

Đến đây hai bên không còn xưng hô cát hạ tại hạ với nhau nữa, mà gọi nhau bằng tiếng người, tự xưng bằng tiếng ta.

Đường vô Song cũng trừng mắt nhìn trả :

- Lộ chân tướng gì?

Wương Vũ Lâu hừ một tiếng :

- Người có biết hiện giờ thân phận người là chi chẳng?

Đường Vô Song cười lạnh :

- Sao ta lại chẳng biết?

Wương Vũ Lâu trầm giọng :

- Người đã là một tông chủ, một chưởng môn, thì phải xử sự sao cho đúng cái khí khái của mình, chứ sao lại vui mừng trước tai họa của người khác! Dù hắn có sơ xuất, mình chủ quả trách hắn, mình cũng thương hại cho hắn chứ, sao nỡ vui mừng? Đừng tỏ lộ cái thói tiểu nhân mà có thể lộ đuôi chồn đấy!

Đường Vô Song giật mình, gương mặt thoát xanh thoát trắng, đột nhiên lão vỗ bàn thét lên :

- Ta biết các người không xem ta ra gì ! Bởi ta chỉ là một tên giữ ngựa thì sao? Còn người, người là cái quái gì chứ! Người có phải là Giang Nam Đại Hiệp Vương Vũ Lâu thật sự đâu?

Wương Vũ Lâu quát to :

- Câmmôm!

Đường Vô Song đỏ mặt :

- Ta không câmmôm! Ta muốn nói! Ta nói rồi ngươi làm gì được ta? Ngươi giết ta được chăng?

Vương Vũ Lâu cao giọng :

- Ta giết ngươi rồi sao?

Đường Vô Song cười lạnh:

- Ta không tin ngươi có gan làm việc đó! Ngươi đừng quên hiện tại ta là Đường gia chủ môn, ngươi giết ta rồi còn tìm đâu ra Đường Vô Song?

Vương Vũ Lâu trừng mắt nhìn lão một lúc, bỗng bật cười :

- Bất quá ta lo lắng cho ngươi được tốt, nếu ngươi lộ chân tướng, thì ta cũng chẳng được yên ổn gì.

Đường Vô Song cũng cười :

- Ngươi yên trí! Hai năm khổ sở, lẽ nào ta phí bỏ sao?

Du Bội Ngọc một lần nữa nghe lạnh mình!

Thì ra cái tên giả mạo Đường Vô Song là một mã phu!

Có lẽ y có nhiều điểm giống Đường vô Song, nên được chọn để giả mạo lão.

Còn người giả mạo Vương Vũ Lâu, y là ai?

Rồi những người giả mạo Lâm Tảo Các , Thái Hồ Vương, Tây Môn Vô Cốt, những người đó là ai?

Có thể họ là mã phu là đầu bếp, phụ bếp, là khất cái, là kẻ bán giày, bán dép, là kẻ lãng du vũ lộng, là bốc sư?

Còn Du Phóng Hạc, lão là ai?

Thân phận cao hơn bọn kia chăng? Cao mấy bậc?

Lão đã hao phí bao nhiêu công phu, qua nhiều năm tháng mới học đúng phong cách Du Phóng Hạc thực sự? Hơn nữa lão còn phải học Tiên Thiên Vô Cực Công?

- Dù sao bất quá lão cũng là con người ti tiện, như những kẻ giả mạo kia thôi!

Du Bội Ngọc Nghĩ đến độ sôi sục máu hận thù

oOo

Không còn gây gổ nhau nữa, Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu trở về phận sự, khẩn trương hơn trước.

Đường Vô Song ngồi mãi một chỗ, bồn chồn quá, lại đứng lên, rồi đi tới, đi lui lẩm nhẩm :

- Tại sao chưa đến?.... Tại sao? ... Có chắc là đến hay không?

Vương Vũ Lâu cau mày :

- Nếu y không đến , cát hạ nóng nẩy cũng chẳng ích gì. Nên ngồi xuống là hơn!

Đường Vô Song cố vuốt râu cho ra vẻ thần nhiên :

- Cát hạ không nóng nẩy, tại hạ phải nóng nẩy! Giả như y không đến, thì tại hạ làm sao?

Vương Vũ Lâu điềm nhiên :

- Việc quan hệ trọng đại đối với y, sao y lại không đến mà lo?

Đường Vô Song thở dài lẩm nhẩm :

- Tại hạ mong mỗi chả có việc gì xảy ra cho y?

Người họ chờ là ai?

Tại sao khẩn trương quá độ? Tại sao có vẻ thần bí phi thường?

Châu Lệ Nhi toan hỏi Du Bội Ngọc, bỗng có tiếng chim cú kêu hai tiếng bên ngoài

Đường Vô Song giật mình, bước đến cạnh cửa sổ, đáp lại cũng bắt chước tiếng cú.

Cánh cửa sổ mở toan ra nơi khung cửa hiện ra một người.

Người đó vận chiếc áo màu xanh, từ đầu xuống đến nửa thân mình bùn đất bám đầy. Chiếc áo bằng bố thông thường, loại bố của những nông dân mặc khi canh tác. Đầu người đó có một vuông bố cũng màu xanh quăn gợn. Toàn thân y đen xì, bóng loáng, nhìn kỹ Du Bội Ngọc mới biết y thoa một lượt dầu thuốc, che dấu làn da thực.

Y nhảy qua cửa sổ vào phòng.

Vương Vũ Lâu vụt đứng lên nghinh đón trầm giọng hỏi :

- Ngọn gió nào đưa cát hạ đến đây?

Người đó nhìn quanh gian phòng, đoạn đáp :

- Gió Tây bắc, thổi sang đông nam, cuốn tại hạ đến đây!

Vương Vũ Lâu lại hỏi :

- Cát hạ thấy chi dọc đường?

Người đó đáp lại :

- Lão già ăn kẹo, đứa trẻ nít uống rượu!

Du Bội Ngọc biết ngay họ dùng khẩu hiệu để nhận định người trong tổ chức!

Vương Vũ Lâu thở phào, vòng tay thốt :

- Huynh dài cứ ngồi. Bọn tại hạ chờ đợi đã lâu!

Người đó chớp mắt :

- Tại Vọng Hoa Lâu, sao lại vắng vẻ như nhà dân dã?

Vương Vũ Lâu mỉm cười :

- Các cô nương tại đây, lâm bệnh nên kỷ viện tạm thời đóng cửa!

Người đó trố mắt :

- Lâm bệnh! Bệnh gì mà cả lũ đều mắc phải?

Vương Vũ Lâu lại cười :

- Bệnh của nữ nhân mà! Mỗi tháng mỗi bệnh mấy hôm. Khi các nàng lâm bệnh, thì nam nhân không thể gần!

Người đó ạ một tiếng, rồi nhìn xuống bàn rượu.

Vương Vũ Lâu hỏi :

- Huynh đài chưa dùng bữa tối?

Người đó nuốt nước bọt thở dài :

- Đã hai ngày đêm rồi tại hạ không thấy một giọt nước một hạt cơm!

Vương Vũ Lâu chìa tay :

- Vậy xin mời huynh đài!

Người đó không khách khí, ngồi vào bàn cứ ăn cứ uống.

Một con người đói lả, khát đến chày yết hầu, gặp thức ăn thức uống, là phải ăn vồ uống gấp, song người đó lại ăn từ từ uống từ từ, như chẳng hề nhịn đói, nhịn khát suốt mấy bữa liền.

Con người đó, nếu không hấp thụ một sự giáo dục chân chính thì làm sao có được phong cách như vậy?

Nhưng y là ai?

Ăn xong, người đó quay qua Đường Vô Song, bảo:

- Cát hạ cởi quần cởi áo, cho tại hạ xem nào?

Châu Lệ Nhi đỏ mặt!

Tại sao hấn bảo Đường Vô Song như vậy? Hẹn gặp nhau để bảo người ta cởi trần cởi truồng cho xem thân thể à?

Thân thể một con người như Đường Vô Song có cái chi hấp dẫn mà đòi xem?

Nàng then, bình sanh chưa hề thấy một thân thể lỏa lồ, dù của nữ nhân, chứ đừng nói là nam nhân?

Nàng quay mặt chỗ khác, song tánh hiếu kỳ bị kích thích quá mạnh, nàng lại nhìn.

Đường Vô Song đưa một chân lông lá đặt trên ghế.

Vương Vũ Lâu chỉ một vết sẹo nơi chân Đường Vô Song thốt :

- Tại hạ chiếu y vết sẹo của Đường Vô Song, lấy đao rọc lên chân y, sâu cạn không sai một phân, một ly.

Đường Vô Song cười khổ :

- Rọc như vậy, y phải mất ba hôm! Trong ba ngày tại hạ chết đi sống lại chẳng biết mấy mươi lần! Phải biết, con dao của thợ chạm thay vì khắc vào gỗ, lại khắc vào da thịt! Sai một chút, gọt sửa một chút! Đau đớn làm sao! Tại hạ không hiểu làm sao mình còn sống được!

Người đó xem vết sẹo xong, gật gù :

- Khá lắm! Giống lắm!

Rồi y hỏi :

- Cát hạ có biết tại sao lại mang vết sẹo đó chẳng?

Đường Vô Song đáp :

- Đường Vô Song...

Người đó chặn lời :

- Chính mình là Đường Vô Song rồi, còn nếu Đường Vô Song nào nữa. Phải nhớ, đó là điểm chính yếu!

Đường Vô Song mỉm cười :

- Phải! Lúc thiếu thời, tại hạ vì lời thỉnh cầu của một thiếu nữ thuộc giống “bất di” đến Kim Sa Bát Trại, giao chiến cùng tám vị trại chủ, lấy lại vạn lượng Kim sa. Tại hạ dùng ám khí, giết chết tám trại chủ, đổi lại, tại hạ mang vết sẹo này. May mà tại hạ mang theo mình loại thuốc trị vết dao “ Vân Nam Bách Dược”. Nếu không thì thành phế nhân rồi.

Người đó lại hỏi :

- Rồi sau đó?

Đường Vô Song đáp :

- Sau đó tại hạ được biết thiếu nữ “bất di” vì muốn thu hồi Kim Sa, nên lợi dụng tại hạ, chứ không thực tâm yêu tại hạ. Trong khi tại hạ dưỡng bệnh, nàng âm thầm theo tình lang, trốn biệt tận phương trời.

Người đó thở dài :

- Phải! Cho nên từ đó, cát hạ có ác cảm đối với tất cả thiếu nữ thuộc giống “Bất di”. Cát hạ có thành kiến với giống bất di, là sự phản bội của thiếu nữ đó! Nàng là một loại hồ ly thành tinh, không hơn không kém!

Bây giờ, Du Bội Ngọc mới minh bạch, tại sao Đường Vô Song nhất định không chấp nhận cuộc hôn nhân giữa Kim Hoa Nương và con trai lão. Không phải lão hiềm Kim Hoa Nương là người trong Thiên Tâm Giáo mà là nàng thuộc giống Bất Di.

Chàng không tưởng nổi, Đường Vô Song lúc nhỏ, lại đa tình đến thế!

Phàm nam nhân vì đa tình nên bị nữ nhân lừa quá dễ dàng, điều đó là một dư âm thật đáng thê thảm cho nam nhân.